

Sygn. akt

III AUa 1017/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda
	Sędziowie:	SSA Barbara Gonera (spr.) SSA Marta Pańczyk-Kujawska
	Protokolant	st.sekr.sądowy M. Piekielek

po rozpoznaniu w dniu **16 stycznia 2013 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **H. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J.

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **23 sierpnia 2012 r.** sygn. akt **IV U 224/12**

o d d a l a apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 stycznia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. powołując ogólnie ustawę z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153 poz. 1227 ze zmianami) odmówił wnioskodawcy H. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu organ rentowy powołał się na orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 28 grudnia 2011 r. która ustaliła, iż odwołujący jest zdolny do pracy.

Powyższą decyzję odwołaniem do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie zaskarżył H. P. podnosząc, iż nie zgadza się z jej treścią, wniósł o przeprowadzenie rzetelnej oceny stanu jego zdrowia i przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Zarzucił, że od wielu lat pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na dolegliwości kręgosłupa i stan jego zdrowia nie tylko nie ulega poprawie ale pogorszył się w ostatnim czasie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację leżącą u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Krośnie wyrokiem z dnia 23 sierpnia 2012 r. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy H. P. prawo do renty z tytułu trwającej częściowej niezdolności do pracy od daty wstrzymania do października 2013 r.

Sąd wskazał w pierwszej kolejności, że wnioskodawca urodzony (...) z zawodu konstruktor instalacji żelbetonowych od grudnia 1995 r. pobierał rentę z powodu rozpoznanej u niego dyskopatii L4-L5 oraz nerwicy wegetatywnej. Sąd wskazał, iż H. P. pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku ze stanem narządu ruchu do 31 października 2011 r., a także opisał przebieg postępowania przed organem rentowym zakończonego zaskarżoną w przedmiotowym postępowaniu decyzją.

Celem weryfikacji oceny stanu zdrowia wnioskodawcy z postępowania administracyjnego Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii biegłego lekarza specjalisty z zakresu neurologii. W opinii z dnia 13 kwietnia 2012 r. biegły sądowy rozpoznał u badanego: przewlekły zespół bólowo - korzeniowy lędźwiowo – krzyżowy z nieomogą ruchową kręgosłupa na podłożu zmian zwyrodnieniowych. Biegły stwierdził występowanie obustronnego objawu Mackiewicza w odcinku lędźwiowym badanego. Biegły po przeprowadzeniu badania neurologicznego stwierdził, że badany ma dysfunkcję ruchową kręgosłupa, uniemożliwiającą wykonywanie mu wyuczonej pracy monterem instalacji żelbetonowych, w której konieczna jest sprawność ruchowa zarówno kręgosłupa jak i kończyn. W jego ocenie w stanie zdrowia wnioskodawcy od ostatniego badania przez orzecznika ZUS nie wystąpiła poprawa, wobec czego biegły uznał go za nadal niezdolnego do pracy do października 2013 r.

Wobec zarzutów zgłoszonych do tej opinii przez Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS Sąd przeprowadził dowód z kolejnej opinii tego samego biegłego, który w opinii uzupełniającej

podtrzymał stanowisko zawarte w pierwotnej opinii, podkreślając że deficyt ruchowy kręgosłupa znacznego stopnia z objawami korzeniowymi w postaci obustronnego objawu Mackiewicza, przy istniejących zmianach w strukturach nerwowych kręgosłupa lędźwiowego ograniczają w sposób długotrwały zdolność do pracy w zawodzie instalatora konstrukcji żelbetonowych.

Sąd uznał sporządzone w sprawie opinie za w pełni wiarygodne środki dowodowe, pomimo kolejnych zarzutów zgłoszonych przez organ rentowy, bowiem biegły w sposób jasny i rzeczowy przedstawił oraz uzasadnił swoją diagnozę i ustalone na jej podstawie wnioski o dalszym trwaniu u wnioskodawcy częściowej niezdolności do pracy, zaś w opinii uzupełniającej w sposób przekonujący odniósł się do zarzutów Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS.

W podstawie prawnej Sąd powołał art. 477¹⁴ § 2 kpc.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją pozwany organ rentowy wskazując, że wyrok Sądu Okręgowego został oparty na błędnej opinii biegłego lekarza sądowego, w związku z czym wniósł o dopuszczenie w postępowaniu apelacyjnym dowodu z opinii biegłych lekarzy sądowych neurologa i specjalisty z zakresu medycyny pracy, bądź uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu wniesionej apelacji Zakład wskazał, że wydane w sprawie opinie są mało wiarygodne i nieprzekonujące, zaś w ocenie Przewodniczącego Komisji Lekarskich zawarte w nich wnioski są sprzeczne z aktualnym stanem zdrowia wnioskodawcy. W ocenie skarżącego opinia biegłego jest oparta na błędnej przesłance zakładającej,

że samo istnienie schorzeń kręgosłupa jest warunkiem koniecznym i wystarczającym do orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy, podczas gdy schorzenia wnioskodawcy wymagają wprowadzenia leczenia farmakologicznego i rehabilitacji lecz mogą się one odbywać w warunkach czasowej niezdolności do pracy.

Wnioskodawca w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. nie jest uzasadniona, bowiem wydany przez Sąd I instancji wyrok zawiera trafne i odpowiadające prawu rozstrzygnięcie, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć, w szczególności te które z uwagi na treść przepisu art. 378 kpc Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu.

Przedmiotem niniejszego postępowania odwoławczego jest ustalenie uprawnień wnioskodawcy do renty z tytułu niezdolności do pracy wobec odmowy przyznania tego świadczenia przez organ rentowy, powołujący się na brak ustalenia niezdolności do pracy przez komisję lekarską Zakładu w trakcie przeprowadzonego postępowania.

Stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy w Krośnie przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, którego celem było ustalenie, czy odwołujący H. P. jest nadal co najmniej częściowo niezdolny do pracy, zaś zebrane dowody w tym zasadniczy w sprawach tego rodzaju dowód z opinii biegłego lekarza sądowego właściwie ocenił w ramach przysługującego mu w tym względzie uprawnienia, przewidzianego w art. 233 § 1 kpc.

Podzielając konkluzje opinii, o nadal trwającej częściowej niezdolności wnioskodawcy do pracy, Sąd I instancji miał na względzie wszelkie możliwe kryteria oceny tego dowodu, które przemawiały za przyjęciem jego wiarygodności. Zdaniem tut. Sądu orzekającego, w sprawie zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności, Sąd także wskazał, właściwe podstawy wyprowadzonych wniosków. Przyjdzie zatem stwierdzić, że zawarte w wyroku rozstrzygnięcie zostało oparte na wielokierunkowej i obiektywnej analizie stanu zdrowia odwołującego, pod kątem jego zdolności do pracy.

W tym miejscu zauważyć wypadnie, że powołany w sprawie biegły lekarz specjalista z zakresu neurologii dysponował wiadomościami specjalistycznymi, niezbędnymi do stwierdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy, jego specjalizacja uwzględniała występujące u skarżącego schorzenia, a wydanie opinii poprzedziła szczegółowa i wnikliwa analiza dokumentacji lekarskiej z przebiegu jego leczenia, przeprowadzony z nim wywiad oraz wynik badania przedmiotowego. Biegły w opinii uzupełniającej odniósł się w sposób jasny, przekonujący i wyczerpujący do zarzutów Przewodniczącego Komisji Lekarskiej ZUS. Powyższe, stanowi więc o fachowości i zupełności omawianego dowodu z opinii biegłego, które musiały w tej sytuacji zostać podzielone także przez tut. Sąd orzekający.

Odnosząc się w tym miejscu do zgłoszonego w apelacji wniosku o uzupełnienie postępowania dowodowego, należy z całą mocą stwierdzić, iż nie zasługuje on na uwzględnienie. W tym miejscu należy przypomnieć utrwalony już pogląd Sądu Najwyższego zawarty m.in. w wyroku wydanym 19 marca 1997r. do sygn. II UKN 45/97 opubl. OSNAP i US Nr 1 z 1998 poz. 24 , który w pełni akceptuje Sąd Apelacyjny w składzie orzekającym w niniejszej sprawie, a zgodnie z którym sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony, tak długo aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (art. 217 § 2 kpc).

W świetle wyżej naprowadzonych okoliczności, zarzuty apelacji uznać należy jedynie za nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu o wystąpieniu, w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, przesłanek do przywrócenia wnioskodawcy uprawnienia do dalszego pobierania uprzednio przyznanej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od chwili jej wstrzymania do października 2013 r.

W tym stanie rzeczy apelacja nie mogła odnieść pożądanego skutku, a to wobec braku podstaw, zarówno faktycznych jak i prawnych do jej uwzględnienia, dlatego orzeczono jak w wyroku na podstawie art. 385 kpc.